

SARAH J. MAASOVÁ

CATWOMAN™
ZLODĚJKA DUŠÍ

Catwoman

Zlodějka duší

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Catwoman: Zlodějka duší – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

CATWOMAN

ZLODĚJKA DUŠÍ

SARAH J. MAASOVÁ

COOL
BOO

Přeložila Ivana Svobodová
This translation published by arrangement with Random House
Children's books, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © 2019 DC Comics
CATWOMAN and all related characters and elements
© & ™ DC Comics. WB Shield: ™ & © WBEI. (S19)
S0092323

Jacket Photography by Howard Huang
Logo Design by Stuart Wade

Translation © Ivana Svobodová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-753-1
ISBN e-knihy 978-80-7544-764-7 (1. zveřejnění, 2019)

VŠEM ŽENÁM, KTERÉ UMÍ ROZPOUTAT PEKLO
A SKVĚLE SE PŘITOM BAVÍ

PŘEDTÍM

KAPITOLA 1

Řev davu v improvizované aréně jí nevléval do žil oheň.

Neotřásl jí, nevyburcoval ji, ani ji nenutil nervózně přešlapovat. Ne, Selina Kyleová si jen protáhla ramena – jednou, dvakrát.

A vyčkávala.

Zběsilé povzbuzování, které se neslo špinavou chodbou k šatně, nebylo ničím víc než vzdáleným duněním hromu. Stejnou bouří, jaká se přehnala přes East End, když Selina vyrazila ze svého bytu. Než došla ke skrytému vchodu do metra, který vedl ke spleti podzemních chodeb v držení Carmina Falconeho, nejnovějšího z nekonečné řady gothamských mafiánských bossů, byla promočena na kost.

Selina byla odhodlaná přestát nadcházející souboj stejně jako všechny bouře.

Dlouhé černé vlasy měla stále zvlhlé deštěm a ujistila se, že je má pevně stažené v uzlu na temeni hlavy. Jednou – při svém druhém pouličním souboji – udělala tu chybu, že si je ponecha-

la v ohonu. Její protivníci se povedlo ji za něj chytit a těch několik vteřin, kdy zůstala s obnaženým hrdlem, Selině připadalo jako nejdelší okamžik jejího života.

Přesto zvítězila, i když jen o chlup. A poučila se. Každý další boj, ať už nahoře na ulicích, nebo v aréně vyhloubené v kanálech pod Gotham City, pro ni byl poučením.

Bylo jedno, proti komu se dnes večer postaví. Ať už byli vyzyvatelé jakkoli rozmanití, byla to stále stejná písnička: zoufalí muži, kteří Falconemu dlužili víc, než dokázali splatit. Blázní ochotní riskovat život pro naději, že by mohli smazat dluh, když v ringu složí jednu z jeho Levhartic.

Výhra znamenala, že už se nikdy nebudou muset ohlížet přes rameno, zda na ně nečeká nějaký stín. Když prohráli, čekal je výprask... a dluhů se nezbavili. To obvykle provázal příslib jednosměrné jízdenky na dno Sprang River. Šance na vítězství? Mizivé až nulové.

Ať už se Selina dnes v noci měla poměřit s jakýmkoli ubožákem, modlila se, ať na ni Falcone kývne dřív než minule. Ten poslední souboj... Přiměl ji tu obzvláště brutální bitku prodlužovat. Diváci byli u vytržení a ochotně utráceli za laciný alkohol a všechno ostatní, co bylo v podzemním doupěti na prodej. Odešla domů s víc modřinami než obvykle a ten muž, kterého ztloukla do bezvědomí...

Neustále si opakovala, že to nebyl její problém. I když mívala zkrvavené tváře svých protivníků ve dne v noci před očima. Co s nimi Falcone dělal po zápase, nebyl její problém. Když s nimi skončila, ještě dýchali. Přinejmenším tím se mohla utěšovat.

Aspoň že nebyla tak hloupá, aby se snažila otevřeně vzdorovat, na rozdíl od ostatních Levhartic. Od těch, které byly příliš hrdé, tupé nebo mladé na to, aby pochopily, jak se tahle hra hraje. Její

malé vzpoury proti Carmine Falconemu byly nenápadnější. Chtěl, aby ty muže zabíjela, a ona je ponechávala v bezvědomí. Počínala si přitom tak obratně, že proti tomu nikdo z diváků nic nenamítal.

Pohybovala se na tenkém ledě, obzvláště když byl v sázce život její sestry. Kdyby se příliš vzpěchovala, Falcone by mohl mít jisté otázky a mohl by se začít zajímat o to, kdo je pro ni nejdůležitější. Kde by ji mohl nejkrutěji zasáhnout. Nikdy nedovolí, aby věci došly tak daleko. Nikdy by takhle neriskovala Maggiino bezpečí – i když všechny ty souboje podstupovala pro ni. Každý bez výjimky.

Uplynuly tři roky od chvíle, kdy se připojila k Levharticím, a skoro dva a půl od toho, co se při střetech s ostatními dívčími gangy prosadila natolik, aby ji Mika, její alfa, představila Falconemu. Selina se neodvážila nechat si to setkání ujít.

V dívčích ganzích panoval jednoduchý řád: alfa každého z nich vládla ostatním členkám, chránila je a udílela tresty i odměny. Rozkazy alfy byly zákon. A vykonavatelkami těchto rozkazů byly její první a druhá pobočnice. Nižší úrovně společenského žebříčku už nebyly tak jasně dané. Boj mohl člence zajistit vzestup v řadách gangu, případně přivodit její pád, podle toho, jak špatně bitka dopadla. Dokonce i alfu mohl někdo vyzvat, ať obhájí svou pozici, pokud na to byla dotyčná dost hloupá, nebo odvážná.

Ovšem postup v řadách gangu byl tím posledním, na co Selina myslela, když Mika přivedla Falconeho, aby se podíval, jak si poradí s pobočnicí z Vlčí smečky, a Selina nechala dívku krváčet na betonu v postranní uličce.

Před tím soubojem měla Selina na bledé levačce vytetované jen čtyři levhartí skvrny, z nichž byla každá trofejí z vyhraného boje.

Selina si popotáhla lem bílého tílka. V sedmnácti měla na obou pažích vytetovaných dvacet sedm skvrn.

A zůstávala neporažená.

Právě to teď rozhodčí zápasu ohlašoval v prostorách za chodbou. Selina rozeznala jen tlumená slova: *Dosud neporažená šampionka, nejkrutější z Levhartic...*

Ruka jí sklouzla k jediné věci, kterou jí dovolili vzít do arény: koženému biči.

Některé Levhartice volily charakteristický make-up nebo oblečení, aby v ringu vynikla jejich identita. Selina neměla tolik peněz, aby si podobné věci mohla dovolit – ne když tyčinka lesku na rty mohla stát stejně jako menší jídlo. Jenže na Miku neudělalo velký dojem, když Selina na svůj první oficiální souboj dorazila ve starém gymnastickém trikotu a legínách.

Vypadáš, jako by ses chystala na aerobik, sdělila jí její alfa. Obstaráme ti aspoň nějaké drápy.

V ringu bylo povoleno používat nejrůznější menší zbraně, kromě nožů a pistolí. Ovšem ten večer zrovna žádná po ruce nebyla. Byl tu jenom bič, pohozený na hromadě rekvizit z doby, kdy na tomhle místě provozovali jakýsi alternativní cirkus.

Máš deset minut na to, abys zjistila, jak se používá, varovala Selinu Mika a nechala ji, ať si nějak poradí.

Sotva přišla na to, jak tou věcí práskat, a už ji strčili do ringu. Bič jí při prvním souboji spíš překážel, ale diváci pohled na něj milovali. A ve skrytu duše si ho zamilovala i *ona*. Jeho práskání protínalo svět.

A tak se ho naučila používat. Nakonec jako by se stal prodloužením její ruky a propůjčoval jí auru nebezpečí, kterou by se svou útlou postavou sotva získala. Dokázal dát soubojům punc vrcholného dramatu a to taky nebylo na škodu.

Zabušení na kovové dveře pro ni bylo signálem, aby vyrazila.

Zkontrolovala bič u boku, černé přiléhavé kalhoty a zelené tenisky, které jí ladily k očím – i když na to nikdo nikdy nepoukázal. Protáhla si zabandážované prsty. Všechno v pořádku.

Nebo aspoň natolik v pořádku, jak jen to šlo.

Svaly měla uvolněné a její tělo bylo ohebné díky gymnastické rozcvičce, kterou se naučila v dětství a upravila si ji pro přípravu k boji. Nespolehala se jen na fyzičku a bič. Pro zpestření představení využívala akrobatického nadání, které jí sloužilo i k tomu, aby vyvedla z rovnováhy fyzicky těžší protivníky. A příprava na boj představovala polovinu úspěchu.

Zrezivělé dveře zaskřípaly, když je Selena otevřela. Mika na chodbě za dveřmi ošetřovala novou dívku a mihotavé světlo zářivek zbavilo její nazlátlou kůži obvyklého lesku.

Mika Seleně věnovala přes rameno odhadující pohled a černý cop se jí při tom pohybu zavlnil. Mladá běloška před ní vzlykala a opatrně si utírala krev, která jí crčela z napuchlého nosu. Kotě mělo jedno oko oteklé a zarudlé a v druhém se mu třpytily neprolité slzy.

Žádný div, že byl dav nabuzený. Jestli Levhartice schytala takový nářez, musel ten souboj stát za to. Byl dost brutální na to, aby Mika zachytila dívku za bledou ruku, aby se nezapotácela.

Na konci ztemnělé chodby vedoucí do arény na ni mávl jeden z Falconeho vyhazovačů. Selina za sebou zavřela dveře. Nenechala v šatně žádné cennosti. Beztak neměla nic, co by stálo za ukradení.

„Dávej si pozor,“ řekla jí Mika, když procházela kolem. Hlas mladé Asijky zněl tiše a tlumeně. „Dnes nasadil horší sběř než obvykle.“ Kotě podrážděně syklo a odtáhlo hlavu, když mu Mika potřela roztržený ret dezinfekcí. Mika na ni varovně zavrčela a kotě moudře znehybnělo a jen se trochu chvělo, zatímco mu alfa čistila ránu. Mika, aniž by se ohlédla, dodala: „Toho nejlepšího si šetřil pro tebe. Promiň.“

„To dělá vždycky,“ odpověděla Selina chladně, i když v žaludku ucítila nervózní zamračenění. „Já to zvládnu.“

Nic jiného jí nezbývalo. Kdyby prohrála, nezbude nikdo, kdo by se postaral o Maggie. A kdyby odmítla bojovat? O tom taky nemohla být řeč.

Za tři roky, co Selina Miku znala, alfa nikdy nenadhodila, že by mohly dohodu s Carmine Falconem zrušit. Ne když skutečnost, že Levhartice mají Falconeho podporu, stačila k tomu, aby si ostatní gangy z East Endu dobře rozmyslely, jestli se pokusí zabrat si jejich území. Přestože to znamenalo podstupovat tyhle zápasy a předhazovat Levhartice davu pro zábavu.

Falcone z toho týden co týden dělal velkolepé představení – pravý římský cirkus, díky kterému ho gothamská spodina milovala a zároveň se ho bála. Jeho podniku rozhodně pomohlo, že řada ostatních neblaze proslulých živlů skončila ve vězení díky jistým skautíkům, kteří pobíhali po městě v pláštích.

Mika odvedla kotě do šatny a rázně na Selinu kývla. Byl to rozkaz, aby vyrazila.

Selina se však zastavila a rozhlédla se po chodbě a východech. Být nepřipravený k obraně, dokonce i zde, v samém srdci Falconeho teritoria, znamenalo zahrávat si se smrtí, obzvlášť pokud šlo o alfu s tolika nepřáteli, jako měl Mika.

Ze dveří na protějším konci chodby dovnitř vklouzly tři postavy a Selina se maličko uvolnila, když mezi nimi uviděla hispánskou dívku Ani, Mičinu pobočnici, kterou doprovázely dvě další, níže postavené členky Levhartic.

Výborně. Pohlídají východ, zatímco alfa ošetří novou členku.

Skrz betonovou podlahu sem zazníval tlumený jásot davu, až se uvolněné keramické kachličky na stěnách otřásaly, a ty záchvěvy se odrážely v Selininých kostech a dechu, když přicházela k promačkaným kovovým dveřím do arény. Vyhazovač ji mlčky pobízela, ať sebou sakra hodí, jenže ona šla dál klidným krokem šelmy.

Levhartice, tyhle zápasy... byla to její práce. A dobře jí za ni platili. Teď když byla matka pryč a sestra stonala, by si při žádné povtové práci tak rychle nevydělal taklik peněz.

Levhartice se jí před třemi roky na nic nevyptávaly. Nepozastavovaly se nad tím, proč úmyslně vyvolala rvačku s Žiletkářkou na dvoře mezi bloky domů a proč potom šla z jedné rvačky rovnou do druhé, dokud kolem vznětlivé holky z budovy C nezačala čenichat Mika.

Ta jí jen řekla, že z podobných úletů bude mít v East Endu brzo smrt a že by se Levharticím hodila bojovnice jako ona. Alfa se jí nezeptala, kdo ji naučil bojovat a přijímat rány.

Vyhazovač otevřel dveře a do chodby vtrhl jek davu jako smečka rozružených vlků.

Selina Kyleová dlouze vydechla, zvedla hlavu a vstoupila do hluku, světla a zloby.

Krveprolití může začít.

Ruce měla oteklé tolik, že v nich sotva udržela klíče. Jejich cinkání se rozeznělo chodbou hlasitě jako nějaký zatracený zvonec ohlašující večeři.

Veškeré zbylé soustředění musela vynaložit na to, aby ruku zklidnila a zvládla klíč zasunout do horního zámku. Raději se nedívala na další tři zámky pod ním, které jí připadaly stejně nepřekonatelné jako vrchol hory.

Trvalo to příliš dlouho. Falcone boj až moc protahoval.

Mika jí o jejím protivníkovi nelhala. Ten muž byl zkušený bojovník. Sice ne dobře vycvičený, zato velký. Vážil dvakrát tolik co ona. A zoufale toužil splatit svůj dluh. Jeho údery bolely, mírně řečeno.

Nakonec však vyhrála. Ne díky brutální síle, ale protože byla chytřejší. Když schytala nepočítaně ran, když jí dokázal vyrvat bič z ruky, když kvůli stékající krvi načas neviděla na jedno oko... využila proti němu jednoduchou fyziku. Její učitel ze střední by na ni byl pyšný.

Kdyby se zítra, nebo příští týden dostavila na hodinu.

Horní zámek se s cvaknutím otevřel.

Proti větším a těžším protivníkům nebyla jejím nejlepším spojencem čistě jen fyzická síla. Ve svém arzenálu měla jiné zbraně: rychlost, hbitost a ohebnost, za něž vděčila hlavně nesčetným hodinám gymnastiky. A bič. Všechno, čím dokázala protivníky překvapit – využít rychlost stokilového muže, který se k ní hnál, a obrátit ji proti němu. Stačilo pár chvatů a dokázala ho při jeho slepém útoku shodit na záda. Nebo ho narazit tváří na některý ze sloupů. Případně mu omotat bič kolem lýtka, podtrhnout mu nohy, a ještě ho přitom zasáhnout loktem do břicha.

Vždycky miř na měkké partie. To se naučila ještě předtím, než prvně vkročila do ringu.

Levé oko měla pořád trochu rozmlžené, když přelétla pohledem po obou stranách modrošedě vymalované chodby s graffiti na zdech a s kaluží něčeho, co nebyla voda, na podlaze. Nic z toho nepředstavovalo hrozbu.

Ovšem stíny v chodbě... Právě proto byly na dveřích čtyři zámky, které Maggie nesměla za žádných okolností otevřít, zvláště když by před nimi stála jejich matka s kýmkoli dalším.

Na dveřích byla ještě prohlubeň od její poslední návštěvy před půl rokem.

Velká, kruhová prohlubeň vedle kukátka naznačovala, kam dopadla pěst zpoceného muže, který stál vedle jejich matky zmožené drogami, když jim Selina odmítla otevřít. Odešli, až když jim soused pohrozil, že na ně zavolá policii.

V domě bydleli milí lidé. Dobří lidé. Ale kdyby zavolali policii, všechno by se jen zhoršilo. Policajti znamenali otázky. Otázky ohledně jejich životní situace.

Když se Selina ujistila, že do stínů nikdo neproklouzl, obrátila se zpátky ke dveřím. Ve stavu, v jakém teď byla... Dokázala otevřít i druhý zámek. Pak třetí.

Jakmile začala odemykat poslední zámek, do patra vyjel s rachocením výtah. Promáčknuté dveře se otevřely a za nimi se objevila paní Sullivanová s nákupními taškami v jedné ruce a klíči sevrženými mezi prsty druhé tak, že připomínaly kovové drápy.

Když stará běloška ztěžka vyšla do chodby, jejich pohledy se setkaly. Selina na ni kývla a přitom se modlila, aby jí kapuce miki-ny, kterou měla oblečenou pod bundou, zakrývala obličej. Aspoň že bič měla schovaný na zádech. Paní Sullivanová se podezíravě zamračila, mlaskla a spěšně zamířila ke svému bytu. Na dveřích měla dokonce pět zámků.

Selina si s posledním zámkem dávala načas. Dobře si uvědomovala, že sousedka sleduje každý její pohyb. Napadlo ji, že paní Sullivanovou ujistí, že se tam nepotlouká, protože by ji chtěla vykrást. Zauvažovala o tom a rozhodla se, že to neudělá, když se na ni stařena ohlédla s pohrdavým úšklebkem.

Špína – tohle slovo se té ženě odráželo v očích, než zabouchla dveře bytu a všechny zámky se zacvakly.

Selina byla příliš zbitá, aby se nad tím rozčilovala. Už si vyslechla horší nadávky.

Odemkla poslední zámek, vešla do bytu a rychle dveře zavřela a zamkla. První, druhý, třetí zámek a pak dveře nahoře zajistila řetízkiem.

V bytě bylo šero, které prozařovala jen nazlátlá záře pouličních lamp na dvoře za dvěma okny v místnosti, jež byla napůl obývací

a napůl kuchyně. Selina si byla jistá, že v Gotham City žijí lidé, jejichž koupelny jsou větší než celý tenhle prostor, ovšem aspoň ho udržovala tak čistý, jak jen to šlo.

Ve vzduchu byla stále patrná vůně rajčatové omáčky a sladká vůně chleba. Když Selina nakoukla do ledničky, uviděla, že Maggie opravdu snědla všechno jídlo, které pro ni koupila po škole.

Dobře.

Zavřela ledničku, otevřela mrazák a vytáhla z něj sáček s hráškem, který ležel vedle hromádky mražených večeří. Přitlačila si ho na rozbolavělou tvář a přitom počítala zmrazené porce – jenom tři. Budou jim muset vystačit do konce týdne, jakmile jim dojdou těstoviny.

Dál si tiskla mražený hrášek na tvář a vychutnávala si přívál chladu, zatímco ukládala bič pod dřez, odkopla tenisky a tiše přešla po ošoupaném zeleném koberci přes obývací do chodby, kde byla koupelna a jediná ložnice. Miniaturní koupelna byla tmavá a prázdná, ale nalevo vycházelo z pootevřených dveří hřejivé světlo.

Paklík bankovek v její zadní kapse jim ještě pořád nestačil. Ne, když musely zaplatit nájem, jídlo, Maggiiny testy a léčbu.

Selina se sevřeným srdcem otevřela ramenem dveře a nahlédla do ložnice. Byla to jediná barevná místnost v bytě, vymalovaná slunečnicově žlutě a polepená plakáty z Broadwaye, které Selina šťastnou náhodou našla, když v East Endu zavřeli další školu a vyklidili prostory divadelního spolku.

Plakáty teď shlížely na dívku, která se choulila pod dekou s obrázky z nějakého animáku, jež byla moc krátká, aby ji pořádně zakryla, a podle toho, jak byla odraná, už asi deset let přesluhovala. Stejně jako všechno v tomhle pokoji, včetně noční lampičky ve tvaru světlušky, kterou Maggie chtěla ještě pořád ponechávat v noci zapnutou.

Selina se jí nedivila. Maggie si ve třinácti zažila dost svinstva na to, aby měla právo dělat si, co chce. Namáhavý, chruplavý dech, který zněl pokojem, toho byl dostatečným důkazem. Selina neslyšně zvedla jeden z inhalátorů vedle Maggiiny postele a zkontrolovala zásobník. Obsah by měl vystačit, jestli Maggie v noci dostane další záchvat kašle. Ne že by k ní Selina nepřiběhla, jakmile by na pohovce v obýváku zaslechla prudké zakašlání.

Selina zapojila do zásuvky zvlhčovač vzduchu a pak po špičkách odešla do obýváku, kde se svezla na popraskanou plastovou židli u stolku uprostřed kuchyně.

Všechno jí bolelo. Ve svalech jí tepalo, kůži měla horkou a tělo ji úpěnlivě prosilo, ať si jde lehnout.

Mrkla na hodiny. Byly dvě ráno. Škola začne... za pět hodin. Tedy pro Maggie. Selina tam s takovým obličejem v žádném případě nemůže jít.

Vylovila peníze z kapsy a položila je na plastový stolek.

Přitáhla k sobě krabičku, která stála uprostřed stolu, a prohrabala ji rukou, která bolela jen o fous míň než ta druhá. Bude muset být při nákupech obezřetná. Sociální podpora nemohla pokrýt všechny jejich výdaje. Rozhodně ne, aby z ní mohly žít ona i její sestra trpící závažnou cystickou fibrózou. Když Selina onehdy čekala, až Maggie skončí divadelní kroužek, přečetla si na školním počítači informace o zdraví prospěšných účincích potravin. Nebyl to sice žádný všelék, ale kdyby Maggie jedla zdravě, mohlo by jí to pomoci. Selina byla ochotná vyzkoušet cokoli, pokud tím získají čas a Maggie to přinese úlevu.

Cystická fibróza. Selina si nevzpomínala na dobu, kdy ta slova neznala. Kdy nevěděla, co znamenají – nevléčitelnou genetickou chorobu, která způsobovala hromadění hlenu v různých orgánech, ale hlavně v plicích. Hlen zanášel a ucpával dýchací cesty a zadr-

žoval v nich bakterie, které v lepším případě vyvolávaly infekce a v horším poškozovaly plíce a způsobovaly jejich selhání.

Hlen se tvořil taky ve slinivce břišní a narušoval funkci enzymů, které pomáhaly rozkládat potravu a vstřebávat živiny.

Selina si kdysi vyhledala na internetu předpokládanou délku života pacientů se závažnou formou cystické fibrózy.

Pak zavřela prohlížeč a půl hodiny potom zvracela na záchodě v knihovně.

Selina se zadívala na bankovky na stole a polkla. Zdravé jídlo, které Maggie potřebovala, nebylo právě levné. Mražené večeře, které si mohly ohřát v mikrovlnce, byly nouzové řešení a zdravím zrovna nepřetékaly. Těstoviny s čerstvou přílohou, které si Maggie dala tenhle večer, byly vzácná pochoutka.

A možná taky tak trochu omluva za to, že Selina nechala sestru o samotě, aby podstoupila souboj.

„Tvůj obličej.“

Selina při těch ochraptělých slovech okamžitě zvedla hlavu. „Měla bys spát.“

Maggiiny kudrnaté hnědé vlasy byly napůl rozčuchané a na nezdravě hubené bledé tváři měla dlouhý otisk polštáře. Jen její zelené oči – jediný rys, který měly společný, přestože každá měla jiného otce – byly plné života. A ostražitě. „Nezapomeň si dát led na ruce. Když to neuděláš, nebudeš jimi zítra moct hýbat.“

Selina se na sestru pousmála a obličej ji při tom gestu jen zabolel ještě víc. Poslušně přesunula sáček s hráškem od tváře pulzující bolesti na oteklou kůži kolem kloubů prstů. Aspoň že se otok za hodinu po skončení souboje o něco zmenšil.

Maggie pomalu přešla místností a Selina se snažila nedat najevo znepokojení, když uslyšela její zmožený dech i to, jak si sestra tiše odkašlala. Poslední plicní infekce se na ní dost podepsala a jin-

dy růžové tváře měla pobledlé. „Měla bys jít do nemocnice,“ špitla. „Nebo mě nech, ať ti vyčistím rány.“

Selina oba její návrhy zcela ignorovala. „Jak se teď cítíš?“ zeptala se jí.

Maggie si přitáhla hromádku bankovek blíž a s vykulenýma očima začala počítat dvacetidolarovky. „Dobře.“

„Máš napsané úkoly?“

Maggie ji počastovala ironickým, popuzeným pohledem. „Ano. I ty na zítřek.“

„Šikulka.“

Maggie si ji zkoumavě prohlížela a její zelené oči byly až příliš bystré a vědoucí. „Zítřa po škole máme jít doktorovi.“

„A co je s ním?“

Maggie dopočítala peníze a úhledně srovnané je vložila do krabičky s kartou na dávky. „Nebude tam máma.“

Ani Maggiin otec, ať už to byl kdokoli. Selina pochybovala, že by to matka vůbec věděla. Co se týkalo Selinina otce... Věděla o něm jenom to, co jí matka prozradila během jedné ze svých tirád, se kterými se vytasila, když bývala v rauši: seznámil je nějaký kamarád na party. To bylo celé. Neprozradila jí ani, jak se jmenoval.

Selina si přendala ledový sáček z pravé ruky na levou. „Ne, nebude tam. Ale já jo.“

Maggie poškrábala nehtem neviditelnou skvrnu na stole. „Brzo vyhlásí konkurz na jarní představení.“

„Půjdeš do toho?“

Pokrčila rameny. „Chci se doktora zeptat, jestli mi to dovolí.“

Její sestra byla zodpovědnost sama. „Jaký muzikál chtějí hrát tentokrát?“

„*Kolotoč.*“

„Ten už jsme viděly?“

Maggie zavrtěla hlavou, až jí kudrlinky poskočily, a zářivě se usmála.

Selina jí úsměv oplátila. „Ale něco mi říká, že se na něj podíváme zítra večer.“ Páteční večer vždycky patřil filmům – díky DVD přehrávači, který s Levharticemi ukradla z nákladáku, a bohaté sbírce filmů v knihovně.

Maggie přikývla. Broadwayské muzikály byly její nepřilíš tajný sen a celoživotní posedlost. Selina netušila, odkud se její láska k nim vzala. Lístky do divadla si rozhodně nemohly dovolit, ale Maggiina škola žáky často posílala na představení v Gotham City. Třeba Maggie pochytila tu zálibu a nepomíjející lásku při jednom z nich. Nadšení ji neopouštělo, ani když jí cystická fibróza trýznila plíce natolik, že jí zpěv, pohyb na jevišti a tanec dělaly potíže.

Snad by to změnila transplantace plic, jenomže Maggie byla až na konci neskutečně dlouhého seznamu a nijak se na něm neposunovala, přestože se jí zdraví s každým uplynulým měsícem prudce zhoršovalo. A pokud šlo o léky, o kterých doktoři prohlašovali, že jsou revolučním objevem, který lidem s cystickou fibrózou prodlouží život o desítky let... Maggie na ně nereagovala.

Selina jí nic z toho ovšem nechtěla říkat. Nikdy nechtěla, aby její sestra měla pocit, že ji nemoc omezuje.

Při pomýšlení, že se Maggie chce přihlásit do konkurzu, se Selině nesnesitelně sevřela hrudí.

„Měla bys jít do postele,“ řekla sestře a spustila ruku s chladičným sáčkem.

„Ty taky,“ odpověděla Maggie kousavě.

Selina se tiše zasmála a její rozbolavělé tělo přitom zoufale protestovalo. „Půjdeme si lehnout obě.“ Se zasyknutím vstala a strčila hrášek zpátky do mrazáku.

Jakmile se otočila, kolem pasu ji opatrně objaly slaboučké ruce. Jako by Maggie věděla, že má žebra posetá modřinami. „Mám tě ráda, Selino,“ řekla tiše.

Selina sestru políbila na temeno hlavy skrz kaskádu kadeří a pohladila ji po zádech, i když ji bolestivě bodalo v prstech.

Když tak sestru objímala a kolem znělo vytrvalé hučení ledničky, ta bolest za to stála.

Stálo to za to.

„Nechápu, jak to, že nás nehrazený příspěvky na léčbu posledně vyšly o tolik levněji.“

Musela se přemáhat, aby udržela vyrovnaný tón hlasu a aby na přepážce nemocniční pokladny nezatnula ruce v pěst.

Stárnoucí žena v růžové květované uniformě k ní sotva vzhlédla od monitoru. „Pouze vám opakuji, co mi říká počítač.“ Ukázala dlouhým fialovým nehtem na něco na obrazovce. „A podle něj nám k dnešnímu dni dlužíte pět set dolarů.“

Selina zatnula zuby tak silně, až ji zabořila čelist, a ohlédla se přes rameno na Maggie, která čekala na jedné z plastových židlí u bílé stěny. Četla si knížku, až na to, že očima neklouzala po stránce.

Selina úmyslně mluvila tlumeným hlasem, i když věděla, že by Maggie stačilo, aby se prostě jen naklonila blíž, kdyby ji chtěla potají poslouchat. „Minulý měsíc to byla stovka.“

Fialový nehet zatukal o obrazovku. „Dnes prováděl doktor Tasker testy. Vaše pojištění je nepokrývá.“

„To nám nikdo neřekl.“ A i kdyby ano, Maggie ty testy *potřebovala*. Ačkoli výsledky, které obdržely... Selina tu myšlenku vypudila z hlavy spolu s tím, co jim doktor před chvílí sdělil.

Žena konečně zvedla oči od počítače dost dlouho na to, aby si Selinu změřila pohledem. Oteklé tváře už jí stihly trochu splasknout, modřiny zkušeně skryla make-upem a pečlivě sčesaným závojem tmavých vlasů. Žena přimhouřila modré oči. „Jste rodič, nebo poručník?“

Selina jí na rovinu řekla: „My ten účet nemůžem zaplatit.“

„Tak to budete muset probrat s pojišťovnou.“

Ano, ale Maggie bude potřebovat další testy, jako byl ten, který absolvovala dnes. Další měla mít za dva týdny a třetí za měsíc. Selina si to spočítala a polkla knedlík v krku. „Nemůže něco udělat nemocnice?“

Žena cosi psala a cvakala klávesami. „Tohle je věc vaší pojišťovny.“

„Naše pojišťovna bude tvrdit, že to je *vaše* věc.“

Cvakání ustalo. „Kde je vaše matka?“ Žena krátce pohlédla za Selinu, jako kdyby její matka měla stát o pár kroků dál.

Selina měla napůl chuť jí odpovědět, ať se projde některou postranní uličkou v East Endu, protože to je jediné místo, kde jejich matku najde, ať už živou, nebo mrtvou. Místo toho zvedla kartu pojištěnce, kterou nechala na přepážce, a stroze řekla: „Je v práci.“

Nezdálo se, že by tím ženu přesvědčila. Ta však nakonec řekla: „Pošleme vám účet domů.“

Selina se neobtěžovala s odpovědí, otočila se a zvedla sestřin těžký batoh. Přehodila si ho přes rameno a kývla na Maggie, ať s ní jde k výtahu.

„Pět set dolarů nemáme,“ zamumlala Maggie, zatímco Selina mačkala tlačítko výtahu silněji, než bylo nutné.

Ne, na to, aby uhradily jídlo, nájem a dnešní testy, jim peníze ze souboje stačit nebudou.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekla Selina s očima upřenýma na čísla poschodí, která se jedno po druhém rozsvěcovala.

Maggie se objala kolem hrudi. To nebylo dobré. Tohle nebyla dobrá zpráva.

Selina znovu pocítila tu zničující závrať, kdy před očima neměla nic než těch pět set dolarů, ty pitomé testy a doktora, který jim s kamenným výrazem sděloval: *Na cystickou fibrózu neexistuje lék, ale můžeme vyzkoušet pár postupů.*

Málem z ní vypadlo: *Než se stane co?*

Maggie se stále objímala. Zabodávala křehké, kulaté nehty, jejichž tvar byl další podraz od nemoci, do hubených paží tak silně, až Selina soucitně zamrkala.

Odtáhla sestře ruku od těla a propletla své prsty s jejími.

Obě se pevně držely a jedna druhou celou dlouhou cestu domů nepustily.

Sousedí se do sebe tvrdě pustili.

Sotva pět minut poté, co Selina pustila film, začal skrz zeď za jejich zády pronikat křik a ječení. Maggie seděla v koutě schoulená na prosezené špinavé pohovce, která Selině sloužila současně jako postel, s nohama na Selinině klíně a Selina napůl poslouchala opileckou hádku, která se začínala rozjíždět vedle, a napůl muzikál na prastaré televizi před nimi.

Kolotoč. Hudba byla fajn, i když všichni měli dost sklony kritizovat druhé, a přitom byli samý úsměv, a ten chlapík byl totální hajzlík, který hrozně rád o všem rozhodoval. Maggie se přesto pohupovala a pokyvovala hlavou.

Ve vzduchu se pořád držela vůně laciných makaronů se sýrem. Selina Maggie nabídla, že jí cestou z nemocnice koupí opravdicovou večeři, jenže Maggie chtěla jít rovnou domů. Prý byla unavená. Od chvíle, co byly v nemocnici, měla na tváři stále zasmušilý

výraz a atmosféra byla dost mrazivá na to, aby se ji Selina nepokoušela přemlouvat.

Ne že by si to mohly dovolit. Jenže po doktorově nepřilíš optimistické prognóze by třicet dolarů na věci tolik nezměnilo.

Selina se zadívala na věčkový telefon na stolku, na kterém měla položené nohy. Mika a ostatní Levhartice věděly, že jí nemají v pátek volat. Věděly, že tohle je jediný večer, kdy se Selina neobjeví bez ohledu na to, jestli půjde o práci, nebo bude hrozit nějaké nebezpečí.

Kdyby jí ovšem teď Mika zavolala s tím, že Falcone bude pořádat další souboj a zaplatí za něj pořádnou sumu, vzala by to. Podstoupila by tři zápasy za sebou.

Ale ne. Musela na to jít chytře. Kdyby skončila s těžkými zraněními, sociální pracovníci z nemocnice by se o ni začali zajímat. Začali by se vyptávat, kde je jejich matka, a nejspíš by poznali tetování, které měla vyvedené na pažích a které celý rok skrývala pod dlouhými rukávy, dokonce i před Maggie. Pokaždé se oblékala v koupelně a nikdy si nevytahovala rukávy příliš vysoko, když si myla ruce.

Zato v ringu měli její protivníci tetování přímo před nosem. *Podívej se, kolik už jsem jich sejmula*, syčely ty symboly na každého, kdo je spatřil. *Jsi na řadě*.

Do stěny za nimi cosi narazilo a dvě zarámované fotky se zatřáslly. Na té větší byly ona a Maggie před dvěma lety. Rám byl ukradený a fotku lacině vytiskly na tiskárně ve školní knihovně. Na snímku seděly na lavičce v parku. Byl nádherný podzimní den. Stromy kolem nich zářily jako drahokamy. Maggie tenkrát požádala jakousi byznysmenku, která právě šla kolem, aby je vyfotila na její mobil. Obrázek neměl nic moc kvalitu, ale radost, která z Maggie vyzařovala, se ani teď nedala přehlédnout.

Druhá fotka zachycovala Selinu před pěti lety, zrovna když na kladině předváděla dokonalý přemet vzad. Byla to vzpomínka na

jednu z gymnastických soutěží, kterých se účastnila. Vyhrávala. Její instruktorka se ji snažila přesvědčit, ať se gymnastice po prvních třech letech dál věnuje, a tvrdila, že je neobyčejně nadaná, jenomže Maggiina nemoc se zhoršovala, máma je zrovna opustila, a když si Selina představila, kolik času a peněz by stál trénink a soutěže... Musela na to zapomenout. Proto přestala chodit na lekce a už trenérce nezvedala telefon. Přesto všechno, co se naučila, dál využívala v boji.

Diváci to taky milovali. Možná ještě víc než její bič. Její oblíbený útok byl přemet vzad s odrazem rukama, při kterém se vyhoupla soupeři rovnou na ramena. Potom už gravitace a stisk nohou, jimiž protivníkovi sevřela hrdlo, odvedly práci za ni a srazily bojovníka na kolena.

Z vedlejšího bytu se ozvala salva nadávek a Maggie se naklonila, zvedla ze stolku ovladač a rázně zesílila zvuk. „Tohle je velké číslo,“ vysvětlila s očima upřenými na obrazovku. „Nejslavnější písnička z tohohle muzikálu.“

Totální hajzlík spustil zdánlivě nekonečný monolog.

„Zrovna totiž zjistil, že jeho žena je těhotná a úplně z toho zpanikařil.“

„Já to sleduju,“ řekla Selina a povytáhla přitom obočí.

Maggie se usmála a zavrtěla hlavou. „Poslouchala jsi sousedy.“

Přistihla ji při činu. Selina se na sestru omluvně usmála a obrátila pozornost zpátky k muzikálu.

Totální hajzlík přemýšlel, hluboce dumal a pak se rozplýval nad tím, že bude mít syna, a plácal jeden machistický nesmysl za druhým. „Tohle fakt chtějí dávat u vás ve škole?“

Maggie na ni mávla, ať mlčí. Píseň se změnila a ten trouba teď uvažoval, jaké by bylo mít dceru, a prošpikoval to dalšími machistickými bláboly a misogynními pindy.

Když se hudba znovu proměnila a zesílila, Selina obrátila pozornost k Maggie. Sestřiny nádherné zelené oči unešeně zářily. „Teď to přijde,“ špitla.

Hudba vybuchla jako ohňostroj a Maggie pohybovala rty, jak přeříkávala každé slovo.

Hlasitěji zpívat nemohla, protože její skomírající plíce nedokázaly nabrat dost vzduchu na to, aby vyloudila melodii, a nejnovější infekce ji připravila o schopnost udržet správný tón.

Maggie nepřestávala neslyšně prozpěvovat, aniž by přeskočila jediné slovo.

Selina se podívala na obrazovku. Na vzdouvající se mořské vlny a na muže, který dával všechno do každé noty, do každyčkému snu o tom, že svému dítěti poskytne domov, oblečení a postará se, aby mělo vždycky na stole jídlo. Že pro něj sežene peníze, jakýmkoli způsobem, ať už krádeží, nebo poctivou prací. Obětuje pro to třeba i vlastní život. Jinou možnost nemá.

Na okamžik se zdálo, že se dokonce i sousedi ztišili a zaposlouchali. A s nimi celý dům. Celý East End.

Selina se znovu zadívala na sestru. Maggie na ni hleděla se zavřenou pusou a v očích se jí leskly slzy.

To porozumění v její tváři, to, jak těkala očima po modřinách na Selinině obličejí...

Selina se přinutila vydržet sedět ještě další minutu, dvě, pět, deset.

Pak Maggie začala opět sledovat film a sousedi znovu spustili řev a nadávky.

Selina jemně položila Maggiiny nohy zabalené v dece na pohovku, ledabyle vstala a tiše odešla do koupelny. Napadlo ji, jestli si Maggie všimla, že si s sebou vzala telefon.

Selina zavřela dveře a pustila naplno kohoutek.

Ještě stihla zavřít poklop na záchodě, pak se na něj zničeně svezla, zakryla si tvář rukama a ztěžka se nadechovala skrz prsty. Stěny jako by se na ni tlačily a nedokázala dost rychle a hluboce vdechnout dost vzduchu.

Ruka se jí svezla k hrudi, jako by dokázala nějak přinutit plíce, aby se otevřely – své i Maggiiny, zničené a ochabující. *Na transplantaci plic čeká nespočet dalších zoufalých pacientů*, sdělil jí odpoledne doktor. *S touto možností bych nepočítal.*

Pokud člověk nebyl dost bohatý, aby si zaplatil postup na seznamu nebo nesehnal plíce na černém trhu.

Selina lapala do dechu a ruce se jí třásly tak hrozně, že je položila na kolena a vši silou zatnula prsty. Bojovaly v nejlepším případě o dalších dvacet let. V nejhorším...

Znepokojuje mě rychlost, s níž nemoc pokročila, a to, jak je Maggie odolná vůči lékům, pokračoval doktor a hovořil přitom spíš ke stádečku mediků než k nim.

Maggie se ho nezeptala, jestli by mohla hrát v muzikálu. Věděla to. Věděla, že tahle věc, která ji naplňovala životem a radostí, která jí dávala aspoň nepatrné zrnko naděje... Bylo jedno, kolik soubojů pro ni Selina podstoupí. Kolik obchodů vydrancuje s Levharticemi. Krev, modřiny a pohmožděná žebra nemohly sestře koupit nové plíce, lék na její nemoc, ani možnost stát ve škole na jevišti a zpívat z celého srdce.

Hrozilo, že se rozpláče. Každý její nádech byl rozechvělý.

Znovu si přitiskla ruce na tvář, jako kdyby to dokázala skrýt – slzy, které se jí draly do očí jako přílivová vlna a které neustále potlačovala.

Rozechvělýma rukama zvedla telefon z úzké plochy u umyvadla a prsty se jí třásly tak strašně, že sotva dokázala Mice napsat esemesku: *Potřebuju další souboj. Co nejrychleji.*

Mika odpověděla pár minut nato: *Jestli potřebuješ prachy na ruku, půjčím ti.*

Znělo to lákavě, ale neslo to s sebou celou řadu problémů. Nemohla by Mice dluh splatit. A i když své alfě důvěřovala, tohle byl East End. Všichni potřebovali peníze, a pokud šlo o splácení půjčky, Mika uměla být bezohledná.

Souboje mi stačí. Okamžik potom dodala: *Ale dík.*

Mika poslala odpověď prakticky hned: *Měla bych si dělat starosti?*

Ne že by jí na Selině záleželo, ovšem pokud něco ohrožovalo Levhartice, musela o tom vědět.

Jenom soukromý průsery.

Selina si nebyla jistá, jestli Levhartice vědí, že je její sestra nemocná. Nikdy jim to neřekla a Mika nebyla ten typ, který by se na to vyptával.

Vzpamatovala ses po posledním večeru dost na to, abys to zvládla?

Ne. *Jo.*

Selina dlouze vydechla a polkla slzy. Zavřela kohoutek a naslouchala. Muzikál pokračoval, spolu s hádkou u sousedů.

Mohla by ty prachy samozřejmě ukrást. V minulosti už to s Levharticemi párkrát provedla. Dokonce ji bavilo, že některé vloupačky představují hádanku. Jak se dostat do budovy? Jak obejít ostrahu a bezpečnostní systémy? Jak po sobě zamést stopy? Ale jít do toho sama... To ještě nikdy nezkoušela. Nechtěla riskovat, že skončí ve vězení. Ne když jí souboje poskytovaly relativně bezpečnější možnost, jak si vydělat.

Mika stručně odepsala: *Zeptám se Falconeho.*

Selina zaklapla mobil a spláchla. Když se vrátila do obývacího pokoje, kde její sestra ještě pořád seděla zabalená do deky, ruce se jí našťěstí už přestaly třást.

Maggie zvedla ovladač a zastavila film. Upřela na Selinu pohled člověka, kterému nic neunikne, ani telefon, který Selina svírala v ruce. „Nemůžeš je o peníze prostě poprosit?“ zeptala se Maggie tiše.

Selině bylo jedno, jak to dokázala odhalit. Schovala mobil do zadní kapsy a řekla jen: „Ne.“

Falcone ji spolu s Levharty často posílal za dlužníky. Buď aby jim připomněly, že ještě nesplatili, co měli, nebo aby je potrestaly, když dotyční neuposlechli poslední varování. Pokaždé to byla ošklivá, špinavá záležitost a ona nechtěla upadnout do dluhů, i kdyby to měla být její smrt.

„Ale...“

„Ne.“

Maggie znovu otevřela pusku a v očích jí zaplál zelený oheň, jenže vtom někdo zabušil na dveře.

Obě ztuhly. V tuhle hodinu to nevěstilo nic dobrého.

Další hlasitě zabušení. „*Policie!*“

KAPITOLA 2

Do prdele.

Selina v duchu prošla všechny možné východy z bytu. Obrátila se k oknu na protější straně pokoje. Dokázala by se Maggie dostat dolů po požárním schodišti dost rychle na to, aby jim vyklouzla?

Když to jinak nepůjde, tak ji ponese. Selina vyskočila na nohy a sykla, když jí tělem projela neodbytná bolest.

Dveře znovu zarachotily a Maggie shodila deku z nohou. „Co budem dělat?“ zašeptala.

Jestli to bylo kvůli Levharticím...

„Hledáme Mariu Kyleovou,“ ozval se policajt.

Selina si zhluboka povzdechla a Maggie stejně tak. Díkybohu. S tímhle už se v minulosti setkaly. A ne jednou.

Schovej se, naznačila jí neslyšně Maggie. Kdyby poldové viděli její modřiny, určitě by se na ně začali vyptávat. Selina zavrtěla hlavou, ale Maggie vstala a v tichém rozkazu ukázala k ložnici.

Další zabušení na dveře.

Selina přikulhala ke dveřím a zjistila, že za nimi stojí dva mohutní chlapíci z Policejního oddělení Gotham City. Jeden byl tmavovlasý a druhý proplešatělý, s knírkem. Potom se odkradla do šatníku v ložnici.

Ten jí v minulosti posloužil jako spolehlivý úkryt. Táhl se dost daleko dozadu, aby ji v něm nikdo nenašel. Nebo aby se v něm mohla schovat Maggie. Selina zrovna vklouzávala dovnitř úzkou mezerou mezi krabicemi s oblečením, když uslyšela cvakání zámků a Maggie otevřela dveře.

Selina našpicovala uši a slyšela, jak její sestra jako ztělesnění ospalosti a zmatku, říká: „Máma dnes večer nepřišla domů.“

Jeden z policajtů se zeptal: „Můžeme dál?“

„Nesmím dovnitř pouštět cizí lidi,“ namítla její sestra. „Ani policisty.“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval ženský hlas: „A co sociální pracovníky, Maggie?“

Selině přestalo bít srdce.

Když se dívala ven, žádnou ženu neviděla, natož někoho ze sociálky...

Maggie zakoktala: „Proč? M-máma tady není.“

„To víme,“ odpověděla žena klidně, ovšem nepříliš vlídně. „Je na okrsku.“

Věšáky zatukaly o sebe, když se Selina vydrala ven ze šatníku, a bolest jí pronikala až do morku kostí, když překročila pečlivě složené kusy oblečení. Pokoj jako by se změnil v minové pole, které jí bránilo dostat se na chodbu.

Vpadla do obýváku, kde stála Maggie před otevřenými dveřmi, za kterými čekali dva obří policajti a drobná, světlolvasá žena ve špatně padnoucím kostýmku. Všichni se na ni podívali a policajti po-

dezíravě přimhouřili oči, když si všimli jejích podlitin. Žena nasadila škrobený, nesouhlasný výraz.

„Dobře. Jsem ráda, že jste tu taky,“ řekla stroze.

Maggie ustoupila po bok Seliny. Policajti a sociální pracovnice se protlačili do bytu a zavřeli za sebou dveře. Selina si uvědomovala, že je sousedi nejspíš poslouchají skrz zeď. Sociální pracovnice pokračovala: „Večer jsme přivedli vaši matku na stanici. Není v nejlepším stavu.“ Žena se rozhlédla po bytě. „Ale to nejspíš víte.“

„Víme,“ odpověděla Selina klidným hlasem.

„Vy na tom taky nejste dvakrát dobře,“ dodala žena.

„Jsem v pohodě. Jenom jsem včera spadla ze schodů.“

„To musel být hrozný pád,“ poznamenal jeden z poldů a založil si svalnaté ruce na hrudi. U těžkého opasku měl zavěšenou pistoli, obušek a paralyzér.

„Nemůžeme za ni složit kauci,“ řekla Selina.

Sociální pracovnice měla tu drzost, že se potichu zasmála. „Proto tu nejsme.“ Přelétla očima mezi ní a Maggie. „Jsme tu, abychom vás přivedli.“

„Maggie za nic nemůže,“ prohlásila Selina a odstrčila sestru za sebe.

„A co vy?“ ozval se druhý policajt s odulou tváří a zvedl obočí.

Selina ho ignorovala a místo toho zachytila ženin pohled. V krabici přilepené páskou pod dřez měly schovanou tisíčovku. Kdyby tihle vetřelci byli ochotní nechat se podplatit...

„Žádná z vás nemá potíže, Selino Kyleová,“ ujistila ji sociální pracovnice, nefalšovaná byrokratická včela dělnice, pro kterou byl zákon vším. „Jenomže obě jste nezletilé a žijete tu samy.“ Ženě stačilo rozhlédnout se kolem po bytě a bylo na ní poznat, že dobře ví, že tu jsou už roky jen ony dvě. „Musíme pro vás dvě najít lepší bydlení. Máme připravená dvě místa v pěstounských rodinách.“

V rodinách. *Každou pošlou jinam.*

Ten pokoj, ty zvuky, její tělo... Všechno jí to začínalo připadat poněkud vzdálené.

„Tohle je náš domov,“ bránila se Maggie tiše. „Je nám tu dobře.“

„Stát na to má jiný názor,“ odpověděl policista s pískově světlým knírem, který oproti jeho bledé kůži vypadal skoro žlutě. „Dvě mladé dívky a bydlí samy v *tomhle* domě?“ Muž přešel do kuchyně a začal otvírat skříňky.

Selinino srdce poplašeně zatlouklo s každým zavržením a nárazem dřeva a ruce se jí roztráslly, když se muž sklonil, otevřel dvířka pod dřezem a nahlédl dovnitř. Zaslechla zvuk trhané pásky a policajt se s uchechtnutím postavil s krabicí s penězi v ruce.

Otevřel víko a usmál se při pohledu na všechnu hotovost uvnitř. Zvedl paklík bankovek a zamával s ním ve vzduchu jako s vějířem. Jeho parťák tiše, souhlasně hvízdal. „Přivydělávala sis bokem?“ zeptal se Seliny.

Podle toho, jak jí hltal očima, věděla, jakou práci má na mysli. „Ne.“ Na lepší odpověď se nevzmohla.

Věděl přesně, kde by krabice mohla být. Selina ji měla schovat líp. Měla přijít na nějaké chytřejší místo, kam ty peníze ukrýt.

Sociální pracovnice řekla: „Už máte u policie záznam.“

„To bylo před třemi lety.“ Selinin hlas zněl překvapivě klidně.

„Dvakrát jste překročila zákon. Ještě jednou a půjdete do vězení,“ pokračovala sociální pracovnice. „Žádný soudce vám nedovolí tu zůstat.“ Ukázala k jejich ložnici. „Sbalte si věci tak, abyste s nimi vystačili týden nebo dva.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Nikam nepůjdu.“

Selina sledovala, jak se na ni kníratý policajt usmál a strčil si tisícovku dolarů do kapsy. V žaludku najednou ucítila olovenou kouli a po celém zhmožděném těle jí ostře tepalo.

V jejím bytě byli dva zkorumpovaní policajti a sociální pracovnice, která neprojevovala ani špetku soucitu. To nebylo dobré. Byly v nebezpečí.

„Maggie,“ zamumlala k sestře, „jdi se sbalit.“

Její sestra se odmítala pohnout.

Selina se otočila k ženě a ta zkrřížila hubené ruce. „Moje sestra trpí vážnou nemocí. Nemůže skončit v nějakém špinavém sociálním bydlení.“

„Všechny pěstounské domovy v naší evidenci neustále prověřujeme, co se týká čistoty a bezpečí. Domov, do kterého ji pošleme, bude splňovat její potřeby.“

Blbost. Od ostatních Levhartic slyšela, že ta místa jsou domovem leda tak pro šváby.

„A pokud jde o Maggiiny speciální potřeby,“ prohlásila žena, které už podle toho, jak usekávala slova, docházela trpělivost, „život se sestrou, která má trestní záznam, také nebude příliš bezpečný.“

„Nic o nás nevíte,“ odsekla Maggie.

Selina na sestru vrhla varovný pohled. „Jdi si sbalit věci.“

Maggie zavrtěla hlavou a hnědé kadeře jí poskočily. „To neudělám.“

„Je skoro jedna ráno,“ přemlouvala ji sociální pracovnice. „Najdeme pro vás nějaké bezpečné místo na přespání.“

„Já jsem v bezpečí *tady*,“ namítla Maggie a hlas ji málem zradil.

Když to Selina zaslechla – to, jak se Maggie samým strachem zlomil hlas –, začala jí vřít krev v žilách.

Zůstaň v klidu. Soustřeď se. Selina zkusila něco jiného. „Když je tak pozdě, proč bysme nemohly spát tady? Ráno nás můžete vyvednout.“

„A zjistit, že jste pláchly z města?“ nadhodil tmavovlasý polda, který jim nesebral peníze. „Ani náhodou. Běžte se sbalit. Okamžitě.“

Neměly na vybranou. Nezbyvala jim žádná jiná možnost. Nebyl způsob, jak z toho vyklouznout.

Selina položila Maggie ruku na nezdravě štíhlou paži. Léky. Maggie si s sebou bude muset vzít všechny léky...

Ten dotek jako by v její sestře uvolnil napjatou pružinu.

Maggie se vrhla vpřed.

Neběžela do ložnice, ale ke dveřím z bytu.

Na okamžik se svět zpomalil a prohnul.

Selina viděla jen svou křehkou, drobnou sestru, jak se žene kolem policajtů a vlasy za ní vlají. Viděla jen to, jak se polda, který stál nejbliž – ten knírač s jejich penězi v kapse –, vrhl k Maggie a hmatl obrovskou rukou po její útlé paži.

Jakmile ji jeho prsty stiskly, bytem se rozlehlo Maggiino strhané zalapání po dechu, které bylo současně *bolestným* vzlykem nad tím, jak ji silně sevřel.

Selina vybuchla zlostí.

Jako prvního zneškodnila tmavovlasého policajta. Hákem mu vymrštila hlavu vzhůru a přidala úder loktem do nosu, po kterém šel k zemi. Byl v bezvědomí, ještě než dopadl na koberec.

Sociální pracovnice zavřískla, jenže to už šla Selina po knírači, který se k ní otočil, aniž by pustil Maggiinu paži.

Selina do něj vrazila ramenem. Knírač v tu ránu Maggie pustil a oběma rukama se snažil Selinu odstrčit. Narazili na zeď a omítka pod nimi popraskala.

„*Ty malá...*“ Selina jeho vzteklá slova utnula, když mu vyklouzla ze sevření, uhnula před jeho divoce šátrajícima rukama, které se ji snažily znovu popadnout, a vrazila mu pěst do obličeje.

Její tělo kvílelo agónií, rány se jí otevíraly a modřiny ji k zešílení bolely.

„*Uteč,*“ stihla říct Maggie.

Její sestra však zůstala přimrazená na místě. Třeštila oči a samou hrůzou byla bledá jako smrt.

Štíhlé bílé ruce znovu obemkly Maggiinu paži. Sociální pracovnice. „Nikam nepůjde.“

Ty ruce, ty ruce a ta chladná, nenávistná tvář...

Selina do ženy strčila. Silně.

Dost silně na to, aby se sociální pracovnice zhroutila na stůl a židle popadaly všude kolem.

Maggie vykřikla a Selina se otočila se zvednutými pěstmi a pokrčenými koleny.

Příliš pomalu. Knírač se mezitím stihl postavit. Neměla čas uhnout. Tělem jí projely volty bolesti. Zkrvavená tvář se mu roztáhla v odporném úšklebku, když jí přitiskl paralyzér ke krku.

Strhla ji agonie. Svět se naklonil.

A pak už nebylo nic.

Probudilo ji hučení zářivek.

Jazyk měla suchý, ztěžklý a odulý, v hlavě jí nesnesitelně tepalo a její tělo...

Seděla na židli a pouty na rukou byla přivázaná ke kovovému stolu před sebou.

Byla na stanici.

Tiše zaúpěla a rozhlédla se. Místnost byla miniaturní. Chybělo tu jednostranné zrcadlo. Nikde nepostřehla reproduktory, kamery ani nic podobného.

Zatahala za pouta připevněná ke stolu, aby zjistila, jak moc jsou pevná.

Víc než dost.

Maggie...

Kovové dveře se se zasyčením otevřely a Selina se připravila na nepříjemné setkání.

Nebyla to však blondatá sociální pracovnice v laciném kostýmku, ani policajt, který na ni až moc upřeně zíral.

Místo nich dovnitř vešla vysoká, štíhlá žena s vlasy černými jako noc a kůží připomínající zlatý med.

Selina viděla dost nejrůznějších podnikatelek, se kterými Falcone s oblibou spolupracoval, takže poznala, že má žena na sobě bílý oblek nejvyšší kvality, a díky práci, kterou odváděla pro Miku, věděla, že jednoduché elegantní zlaté šperky na jejím krku a uších jsou pravé a drahé. Žena měla upravené nehty, hebký závoj vlasů stylově sestřihaný, plné rty si natřela červenou rtěnkou a z toho všeho vynikalo jediné poselství – *bohatství*.

Tohle nebyla sociální pracovnice.

Když zamířila ke stolu a prázdné židli před ním, její šarlatové nehty zacvakaly o tlustý spis, který nesla v rukou. *Selinina* složka.

To nebylo dobré.

„Kde je Maggie?“ Ta slova byla tlumeným zachraptěním. Voda. Potřebovala vodu. A aspirin.

„Jmenuji se Talia.“

„Kde je Maggie?“

Musela vynaložit veškerou sílu na to, aby udržela hlavu vzhůru, za což vděčila podlitině od paralyzéro, která jí stále vysílala pulzující bolest do krku a páteře.

„A ty se jmenuješ Selina Kyleová a je ti sedmnáct let. Za tři týdny ti bude osmnáct.“ Žena s lehkým mlasknutím usedla na kovovou židli naproti ní, otevřela tlustou složku a začala v ní listovat. Stůl byl příliš dlouhý, aby Selina zahlédla, co si v ní žena pročítá. „Na to, jak jsi mladá, jsi každopádně dokázala pozoruhodné věci.“ Švih, svist, šust. „Nelegální sázky, napadení, loupež.“

Selina pocítovala směsici hanby a pýchy. Hanby při představě, že by se o tom mohla Maggie doslechnout a odhalit holou pravdu o jejích zločinech... Selina věděla, že by nesnesla výraz, který by přitom uviděla na sestřině tváři. A pýchu v ní probouzela skutečnost, že to všechno dokázala *ona*. Že přežila, jak nejlépe uměla, a navíc se postarala o svou sestru, jak jen mohla.

Přesto dokázala zachovat lhostejný, znuděný tón, když odpovéděla: „Za ty poslední dvě věci mě nikdy neodsoudili.“

„Ne, ovšem obvinění by tu byla,“ opáčila Talia a poklepala rudým nehtem na papír. „Během pár dnů tě ale skutečně odsoudí za ublížení na zdraví s přitěžujícími okolnostmi, jelikož jsi napadla dva policisty a státní zaměstnankyni.“

Selina si ženu jen dál zamračeně měřila. Nebyla možnost, jak by se z téhle místnosti – z tohoto okrsku – mohla dostat. A i kdyby to nějak dokázala, musela by najít Maggie. A to místo by bylo taky prvním, kde by se policajti při pátrání po ní zastavili.

Talia se mírně usmála a odhalila nepřírozeně bílé zuby. „Ty modřiny máš od policistů?“

Selina neodpovéděla.

Talia začala znovu procházet papíry a něco v nich hledala. „Nebo sis ty podlitiny a rozbité klouby na rukou odnesla ze soubojů pro Carmina Falconeho?“

Ticho. Levhartice nemluví a Selina se toho pravidla držela, když tu skončila poprvé i podruhé. Nehodlala promluvit ani teď.

„Viš, co to v Gotham City znamená, když ti do osmnáctin zbývá tři týdny?“ Talia se naklonila blíž a položila ruce na kovový stůl. Její slova měla jistý přízvuk. Zněla jako melodické zavrnění.

„Můžu si začít kupovat losy?“

Talia se opět pousmála. „Znamená to, že budeš mít štěstí, když tě soudce bude brát jako nezletilou. Tohle je tvůj třetí škraloup. Ať to

dopadne jakkoli, skončíš za mřížemi. Otázkou je, jestli to bude vězení pro mladistvé, nebo klub pro velké holky.“

„Kde je Maggie?“

Ta otázka jí burácela v krvi jako zuřivá, pološilená žádost.

Talia se opřela na židli a šoupla k Selině spis sepnutý kancelářskou sponkou. „Tvá sestra je v dětském domově. V Bowery v East Endu.“

Panebože. Jestli byl jejich dům smetiště, tak Bowery byla stoleťá skládka. Gangy v té čtvrti... Dokonce ani Falcone je raději neprovokoval.

Selina položila spoutané ruce na spis, který jí přistrčila Talia. Hned nahoře ležela fotka špinavé ložnice plné dětí. Maggiiny *nové* ložnice. Selina papír otočila a zatnula ruce v pěst.

„Bůhví jakého mají v tom domě ředitele,“ prohodila zamyšleně Talia, zatímco listovala zbytkem Selininy složky.

„Snažíš se mě nasrat, aby mi mohli připsat další čárku za útok na prvotřídní čůzu?“

Ta otázka z ní vypadla s tichým zavrčením, než si stihla uvědomit, že to není nejlepší nápad.

Talia se nenuceně, zvonivě zasmála. „Myslíš, že bys to dokázala s pouty na rukou?“

Odpovědí na to jí bylo tiché cvaknutí.

Selina zakroutila uvolněným zápěstím a nechala narovnanou kancelářskou sponku spadnout na kovový stůl. Byl to šikovný trik. Obrátila fotku Maggiina náhradního domova, aby odvedla pozornost, a přitom skryla sponku v dlani. Pak ji stačilo použít a obratným pohybem odemknout pouta. Před pár lety si podobná koupila, aby se na nich procvičila a naučila se, jak funguje zamykací mechanismus. Právě kvůli těmto situacím.

Talia se usmála znovu, tentokrát široce a se zaujetím, a spokojeně broukla. „Chytré děvče.“ Krátce kývla k Selině volné ruce. „Do-

poručuji ti, aby sis je znovu nasadila. Víš, jak umí být policie v těchto věcech nedůtklivá.“

To Selina věděla. A věděla taky, že i kdyby odemkla i druhé pouto a vymlátila z té ženy duši, stejně by se z místnosti pro zadržené, ani ze stanice nedostala.

Zacvakla si pouta zpátky na zápěstí a ponechala je dost volná, aby se jich dokázala zbavit, kdyby to bylo nutné.

Talia sledovala každý její pohyb s hlavou nakloněnou na stranu a vlasy jí přitom klouzaly přes rameno. „Přišla jsem ti předložit nabídku, Selino Kyleová.“

Selina vyčkávala.

Talia zavřela složku. „Vedu školu, kde se vzdělávají mladé ženy jako ty. Dívky s dobrými fyzickými předpoklady.“ Letmo kývla k poutům a podlitinám v jejím obličejí. „Především ovšem s bystrým intelektem.“ Položila ruku na složku. „Získala jsem přehled tvých studijních výsledků a známek ze zkoušek. Vědí tvoje malé kočičí kamarádky, že jsi premiantkou třídy a že jsi celostátní zkoušky zvládla na výbornou?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Postarala se, aby se o tom Levhartice nedoslechly. Nechtěla projevovat nadání v ničem jiném než v tom, že si povede dobře v ringu za pomoci biče a gymnastických dovedností. Maličko se naklonila vpřed. „Výborné známky v testech žádný boj nevyhrají.“

Tím si od Talie vysloužila další zasmání, tentokrát tiché a smyslné. „Kdyby ti časté absence nezabránily v tom, abys letos odmaturovala, třeba by ses mohla ucházet o nějaké to stipendium.“

O tom, že by šla na vysokou, nemohla Selina ani uvažovat. Ne když se musela starat o Maggie.

„Ovšem má škola,“ pokračovala Talia a přejížděla nehtem po povrchu složky jako dlouhým rudým spárem, „by ti umožnila začít

znovu a byla by pro tebe lepším řešením než vězení, ať už pro mladistvé, nebo pro dospělé.“

S každou minutou, kterou tu Selina strávila, zůstávala Maggie o to déle v tom nechutném domě, kde vdechovala špínu a prach.

„Než se na to zeptáš, je tu jistý háček. Má škola se nachází v italských Dolomitech a tvá sestra tě nemůže doprovázet.“

Selina zamrkala a snažila se srovnat si v hlavě, co jí žena řekla. Škola v Itálii, na které by byla bez Maggie.

„Když odejdeš se mnou,“ mluvila dál Talia, „mohu zařídit, aby všechny tvé záznamy,“ zlehka poklepala rukou na složku, „zmizely. Navěky.“

Selina se zadívala na složku a pak na Taliinu krásnou tvář. Takové nabídky se člověku nenaskytly jen tak, bez dost podstatných podmínek.

„Záznamy jsou mi ukradený,“ řekla Selina. „Chci dostat Maggie z toho domu.“

Talia zamrkala, což byl jediný náznak překvapení, který dala najevo.

„Chci, aby se moje sestra dostala do pěstounské rodiny. K hodným lidem, kteří budou ochotní ji adoptovat. Někam na hezký předměstí, kde nejsou gangy, násilí a drogy.“

Talia mlčela.

Selina tiše dodala: „A chci, aby ses postarala, že se nikdy znovu nedostane do rukou naší matce.“

Zářivky nad nimi zahučely. Talia přejela nehty po drsném povrchu obalu složky a dala ruce do klína. „Nejsi v pozici, kdy by sis mohla určovat pravidla.“

Selina se opřela na židli, aniž by sklopila oči před jejím temným pohledem. „Jestli tolik toužíš, abych vstoupila do toho tvýho klubu obchodníků s lidma, tak to zařídíš.“

Talia vyprskla smíchy, ale v tom zvuku nebyla ani trocha radosti. Selina zakroutila rameny a čekala.

Talia se ještě jednou uchechtla a potom si přehodila záplavu vlasů přes rameno. „Postarám se o to.“

Selina nedala najevo, jak ji tím šokovala.

„Mám ještě jednu podmínku,“ dodala Talia a vstala od stolu.

Samozřejmě. Selina sledovala každý její nádech.

„Odletíme dnes v noci,“ sdělila jí Talia. „A bez rozloučení.“

Selina na okamžik ta slova neslyšela, stejně jako hukot zářivek nebo klapot běžových podpatků, když Talia zamířila ke dveřím. V uších jí zněla ta zatracená písnička z *Kolotoče*.

A Selina ji slyšela i ve chvíli, kdy napjatým hlasem řekla: „Sundej mi pouta.“

Vybetonovaná plocha soukromého letiště byla prázdná.

Prázdná, až na elegantní bílé letadlo, které stálo nedaleko přistávací dráhy. Schůdky už byly přichystané a za nimi bylo vidět interiér obložený dřevem, odkud jako by se téměř linula záře.

Dokonale se hodil k Aston Martinu, z něhož Selina zrovna vystoupila. Talia se mezitím vydala k letadlu.

Selina ji následovala, a přitom si mnula zápěstí a občas se ohlédla na třpytivou siluetu města nalevo. Na východním obzoru se začínalo objevovat světlo. Přicházel úsvit.

Celé tělo jí bolelo. Všechno, nejen kosti a svaly.

Raději tu myšlenku zaplašila a místo toho hleděla na Gotham City. Na světlo a stín.

Tvář jí ovanul chladný vítr a uvolnil jí prameny vlasů, když zaujala místo po Taliině boku – okamžik předtím, než žena začala vystupovat po schůdcích do soukromého letadla. Nahoře čekala letuš-

ka s podnosem, na kterém byly dvě sklenky prvotřídního drahého šampaňského.

„Tohle je tvoje letadlo?“ zeptala se Selina, když se Talia opřela rukou o zábradlí a položila nohu ve střevíci s vysokým podpatkem na první stupínek.

„Ano.“

Takže ta škola... Selina se ohlédla k městu na obzoru a v duchu se modlila, aby v něm Maggie právě odváželi na předměstí, kde jsou stromy, čistý vzduch a klid.

Polkla a vydala se za Talií po úzkých schodech do letadla. Do soukromého letadla.

„Patříš do rodiny Waynových nebo tak něco?“ Waynovi se hodně věnovali charitě a vést nóbl italskou školu pro zbloudilé mladé ženy by se jim docela podobalo.

Talia se tlumeně zasmála, a aniž by se otočila, vystoupila na horní schod, s grácií si od letušky vzala štíhlou sklenku a odpověděla: „Ne. Mé příjmení je al Ghül.“

O DVA ROKY POZDĚJI

KAPITOLA 3

Byla duch. Přízrak.

Selina si ten drobný fakt připomněla, když stála na schodech letadla, mhouřila oči proti oslňujícímu polednímu slunci, které se odrazilo od hangárů u terminálu pro soukromé lety, a do tváře ji udeřil zápach typický pro Gotham City na konci srpna.

Přinejmenším to se za poslední dva roky nezměnilo. Pokud ovšem šlo o Selinu...

Deset centimetrů vysoké béžové podpatky, které příjemně klapaly o schody, když po nich sestupovala, byly jen jednou z proměn, kterými prošla. Další byly dlouhé zlaté vlasy, upravené nehty a opálená pokožka. K tomu bylo třeba přičíst dokonale střižený lněný kostým krémové barvy, který pro ni letuška vyžehlila půl hodiny před přistáním. Selina byla dokonalým zosobněním neškodné bezstarostné milionářky.

Nikdo by v ní nehledal dívku, která před dvěma roky vyšla po schodech tohoto letadla zkrvavená a zbitá. Nikoho by nenapadlo,

že se tato dívka zuby nehty snažila ochránit svou sestru a udržet ji natolik zdravou, nakolik to v jejich situaci bylo možné. O Maggie ovšem teď bylo velmi dobře postaráno a žila v hezkém domě na předměstí.

A po té dívce, kterou byla Selina kdysi, nezbylo ani stopy.

Zdroje, které měla Liga vrahů k dispozici, jí návrat do Gotham City výrazně ulehčily a umetly jí cestičku k tomu, kvůli čemu sem přiletěla. Liga byla větší a úspěšnější než kterákoli jiná zločinecká organizace ve městě a byla téměř legendou. Stejně jako přírodní síly se ani ona nikomu a ničemu nezodpovídala. Její cíle byly daleko vyšší než pouhý finanční zisk. Zbožím, s nímž Liga obchodovala, byla moc – taková, která mohla změnit osud národů i světa. Prozíraví zločinci se jim klidili z cesty a ti nejprozíravější se před nimi sklonili.

Selina se pro uklidnění zvolna nadechla a protáhla si prsty, když jí jimi projel lehký třes. Nemohla si dovolit strach, pochybnosti, ani zaváhání. Ne když ji sledovalo tolik očí.

Fotografové vyzbrojení prvotřídními fotoaparáty pořizovali její snímky skrz oka nedalekého drátěného plotu.

Selina přemohla veškeré zbytky nervozity a vrhla jejich směrem svůdný, vědoucí pohled, přičemž jí černý klobouk se širokou krepou – vrcholný kousek její garderoby – zakrýval polovinu tváře. Pak fotografům prokázala ještě větší službu a sundala si sluneční brýle, načež sestoupila ze schodů a otočila se k černému sedanu, který už na ni čekal.

A jenom proto, že se konečně vrátila do tohotole zasraného města a konečně se znovu ocitla na tomhle místě, které pro ni bylo současně peklem a domovem, na ně krátce zamávala a přidala bělostný úsměv, dost zářivý na to, aby prosvětлил siluetu Gotham City.

Fotoaparáty cvakaly jako o život.

Napadlo vůbec fotografy, že by se mohli pozastavit nad tím, kdo jim dal anonymní tip, že celebrita Holly Vanderheesová po dlouhém pobytu v Evropě dorazí do města? Třeba se báli, že budou za hlupáky, když se budou vyptávat, *kdo* je ta žena, která se právě vrhla do víru Gotham City?

Informace, které vypustila do světa prostřednictvím počítačových systémů, byly stručné, ale plné detailů. Její rodina investovala, kam se dalo, a tvořilo ji několik generací boháčů. Její rodiče byli mrtví, neměla žádné sourozence a její jmění se pohybovalo v řádech miliard.

Selina došla k sedanu a řidič jí otevřel dveře. Vyžadovalo to roky tréninku, než se naučila, že nesmí děkovně kývnout, a musí potlačit nutkání podívat se tomu muži do očí, aby mu poděkovala aspoň letmým gestem.

Řidič se jí neodvážil představit. Neudělal vůbec nic. Byl dobře vycvičený k tomu, aby nebyl lidskou bytostí, nýbrž nástrojem.

Dokonce i teď, po všem, co ji naučili a co jí vštípili, se jí sevřel žaludek.

Lež. Tohle všechno je lež. Narodila jsem se v East Endu a tam jsem taky vyrostla. Cítila váhu těch slov na jazyku, když se sklonila a nasedla do auta. Tohle všechno je lež.

Selina mu ale nemusela říct ani půl slova. Muž znal adresu bytu ve starém srdci Gotham City, který si *Holly* pronajala na zatím neupřesněnou dobu, během níž se zdrží. Nejspíš po celou plesovou sezonu, jak sdělila realitnímu makléři, který při představě, že ho čeká životní provize, div neomdlel.

Když se posadila na zadní sedadlo a opřela se o kožené opěradlo, měkké jako obláček, řidič se ujistil, že vsunula dokonale hladké, snědé nohy dovnitř a kabelku à la Jane Birkinová má položenou na vedlejší sedadle. Potom tiše zavřel dveře. V autě bylo příjemných

sedmnáct stupňů, na sklopeném stolku před ní stály dvě vychlazené lahve s vodou, v zadní části spolujezdceva sedadla byl zabudovaný laptop a v síťce pod ním byly balíčky vlhčených ubrousků s citronovou vůní.

Ne že by je hodlala použít. Proč by si ničila make-up, který si před přistáním pečlivě nanesla na tvář? Lehounkou vrstvu základu, matné oční stíny v barvě holubí šedi, pod nimi elegantní oční linky a ústa potřená odvážnou, plamenně rudou rtěnkou

Když se malovala, odmítala si připustit, že by se jí třeba jen zlehka chvěly ruce – ruce, kterými musela několikrát zatřepat, než je zklidnila dost na to, aby si dokázala dokonale nalíčit oči i rty.

Člověku nijak nepomohlo, když byl před misí nervózní. Připomínala si to stále dokola, přestože už vyzkoušela všechny dýchací techniky, které ji naučili.

Řidič nastoupil a zapnul jí požadovanou radiostanici, kde hráli klasickou hudbu. Jako budoucí patronka městské opery by měla aspoň předstírat, že se o ni zajímá.

Musela předstírat hodně věcí, protože řidič určitě nebude držet jazyk za zuby. Podobně jako letušky. Za peníze si člověk mohl koupit téměř cokoli, ale nikdo mu nemohl zaručit mlčenlivost. V Gotham City se dala věrnost kupovat i prodávat stejně jako akcie na burze.

Věrnost na takovém místě nemohla existovat. I to zjistila během uplynulých let.

Auto zamířilo ven ze soukromého letiště a mohutná brána se otevřela, aby mohli projet. Selina přešla rukou po hedvábně hladké kabelce vedle sebe. Taška, střevíce, oblečení a šperky – to všechno byly výmluvné symboly. Doslova. Poslouží jí jako propustky. Skutečně VIP vstupenky do společenských kruhů, které žily mimo sféru těch, kdo na ulicích Gotham City přežívali ze dne na den.

Příroda je postavená na rovnováze, sdělila jí důvěrně Nyssa al Ghūl, která byla během výcviku v Itálii její mentorku a osobní instruktorkou. Když ramena vah klesnou na jednu stranu, příroda dokáže výkyv pokaždé napravit.

V Gotham City byl jazýček vah až příliš dlouho na straně zkorumpovaných boháčů a Selina se vrátila domů, aby to jednou provždy napravila.

Auto projelo sítí ulic, načež odbočilo na dálnici vedoucí přes Gotham River a pokračovalo do centra. Když se hnali přes Brown Bridge, otevřel se před nimi jižní cíp Gotham City plný mrakodrapů, které se zabodávaly do oblohy jako kopí. A těm všem vévodila Wayne Tower. Každý obyvatel města by tuhle budovu dokázal nakreslit zpaměti. Na pohlednicích představovala symbolické přivítání ve městě.

Ve skutečnosti byla pravý opak.

A až tu Selina skončí, bude to vědět celý svět.

Skrz mezery mezi ocelovými nosíky mostu se zadívala na bláťavě modrou hladinu Gotham River. Kolik těl v ní bude plavat, než tu skončí?

Gotham City se ocitlo nad okrajem propasti. Stačilo ho jen lehce pošouchnout.

Měla štěstí, že ten svatouškovský Batman byl právě pryč. Už týdný ho nikdo neviděl. A Batwing společně s pár dalšími poskoky jen stěží odolával přívalu ničemů, kteří se rozhodli využít Batmanovy nepřítomnosti.

Tiše si odfrkla. Tihle samozvaní ochránci pořádku si dávali ne-skutečně směšná jména.

Odtrhla oči od řeky a upřela je na zářící metropoli, která se s každým úderem srdce čím dál víc přibližovala. Na obzoru se objevil matný obrys tmavších, nižších budov v East Endu.

Domov. Nebo jím kdysi byl. Už dlouho si nedovolila o něm takhle uvažovat. Odmítala uvažovat o tom, kde by mohla nějaký domov mít, pokud někdy v jejím životě snad takové místo vůbec existovalo.

Při brutálním výcviku v Lize vrahů se naučila obrovské množství věcí. Zabíla v sobě tu zoufalou dívku, kterou vychovala ulice, a zanechala ji na dně propasti v Dolomitech. Postarala se, aby po ní nezbyla žádná památka, stejně jako po mužích, které ji Nyssa a ostatní naučili likvidovat – a trestat.

Sražíš na kolena celé říše, odpřísáhla jí jednou Nyssa po obzvlášť vyčerpávající ukázce toho, jak přimět lidi mluvit. Ten střípek příslibu zněl Seline v uších, když potom zvracela jako o život.

Ne, žádný *domov* už neexistoval. Ale cena, kterou zaplatila, za to stála. Vrátila se sem, aby se postarala o to, že to za to stálo – výcvik i nevýslovné oběti. Nezklame. Ne při nejdůležitější misi.

Zhluboka vydechla, aby se uklidnila, opřela se na polstrovaném sedadle auta a zahleděla se na třpytící se město.

A konečně, po dlouhé době, si dovolila lehké pousmání.

Jen ať si Gotham City užívá poslední dny léta.

KAPITOLA 4

Ta noční můra se neustále opakovala.

Oslivé slunce, žár a sucho, které mu rvalo vzduch z plic. Rovná písečná planina posetá keři, která se táhla až k obzoru.

A pak se ozval ten řev. Křik. Výbuch písku a kovu.

Krev a chaos. Střelba.

Stalo se to v jiném světě, v jiném životě. V jiném pekle.

Protože pro Luka Foxe peklo nebylo jen oheň a síra. Byli to přátelé, se kterými se smál ráno v kantýně a kteří do oběda skončili v pytlích na mrtvoly.

Noc co noc ten stejný sen a stejná chvíle.

Byl to rok, co se vrátil do Gotham City, a stále ho to táhlo na stejné místo.

Ať byl tehdy kýmkoli, toho muže to rozervalo na kusy, spolu s jeho kůží a žebry v místě, kde je nekryl kevlar. Jako kdyby nepřítel, kterého dostali za úkol zneškodnit, věděl, kde přesně zaútočit výbušninami, jež se aktivovaly pod tankem šinoucím se před nimi. Šrapnely prolétly vzduchem.